

SENTÈNCIA 19-94 DE 13 DE DESEMBRE DE 1994

**Danys dolosos.- Error en l'apreciació de la prova.-
Presumpció d'innocència.**

Ponent: M.I. Sr. Josep Lluís VÀZQUEZ SOTELLO

ANTECEDENTS

1. RESULTANT: que en la causa de referència es va dictar pel Tribunal de Corts sentència per la qual es va acordar "absoldre el processat Pere P. S. del delictes major de danys dolosos del qual era acusat condemnant-lo com a responsable penal i en concepte d'autor d'un delictes menor de danys dolosos, sense la concurrència de circumstàncies modificatives de la responsabilitat, a les penes de tres mesos de presó condicional i cinc-centes mil pessetes de multa (500.000 pessetes) i al pagament de les despeses processals causades. I que aboní a Esteve D. M. la quantitat de setanta-sis mil pessetes (76.000 pessetes) amb els interessos legalment establerts". La sentència va acordar també reservar al perjudicat les seves accions civils per reclamar de l'acusat les superiors indemnitzacions pels danys que considera causats. I va acordar també l'aplicació del benefici de l'indult del 14 de març de 1994.

2. RESULTANT: que contra l'esmentada sentència van interposar recurs de suplicació la defensa del perjudicat Esteve D.M., i la de l'acusat Pere P.S.. El recurs del senyor D.M. es va fonamentar en els "fets i consideracions" que exposa en el seu escrit d'interposició, amb els quebrantaments de forma que es van posar de manifest en el moment de la vista, impugnació que es resumeix en l'error provatori que atribueix a la sentència del Tribunal de Corts en no haver pres en consideració i no haver valorat els copiosos danys causats al local pel processat (consistents en total destrossa de marbres, sostre, sistema elèctric, etc.) per als quals procedia haver fixat la més alta indemnització que l'esmentat recurrent reclamava. El recurs del senyor P.S. es va fundar també en error provatori i en violació del dret fonamental a la presumpció d'innocència, argumentant l'esmentat processat-recurrent que quan va haver de tornar el local "no va llogar una colla de bandolers per buidar el local" al contrari "va contractar l'empresa CASTRO perquè realitzés el treball esmentat, la qual va cobrar 300.000 pessetes"; tot això està documentat en les fotografies que consten en autes i a l'acta del judici oral, i no hi ha cap prova que l'acusat

hagi causat dolosament els danys que la sentència li atribueix.

3. RESULTANT: que admesos els recursos i assenyalat el dia per a la celebració de la vista, es va formalitzar l'esmentat tràmit amb informe dels dos advocats dels recurrents, que varen insistir en els plantejaments avançats als seus escrits d'interposició, i amb informe del Ministeri Fiscal que va assenyalar: a) respecte al recurs del senyor D., la falta total de requisits processals, que el feien inadmissible; a més, havent canviat el Ministeri Fiscal la qualificació dels fets, el senyor D. no es va constituir com a acusació particular pel nou delictes qualificat; i respecte al fons, per les fotografies del local que consten en la causa i que examinades en el judici, es va considerar que únicament els danys que recull la sentència podien considerar-se maliciosos i resultaven punibles b) respecte al recurs del senyor P., observa contradicció entre els dos motius que articula a la vegada, error provatori i la violació de la presumpció d'innocència. Conclou sol·licitant la confirmació de la sentència en els seus propis termes.

FONAMENTS DE DRET

1. CONSIDERANT: que, d'acord amb el que es va informar en el tràmit de la vista, el recurs del senyor D. pateix greus defectes de forma que el faran inadmissible, ja que falta completament a les exigències o requisits que estableix el Decret de 13 de juliol de 1990, regulador d'aquest recurs que, com ja ha proclamat aquest Tribunal amb reiteració en ocasions anteriors, no és una simple instància sinó un recurs suprem que participa de les característiques dels recursos extraordinaris i suplems similars al recurs de cassació de diverses legislacions processals europees, si bé amb una regulació molt més flexible congruent amb la tradició jurídica andorrana. Dins d'aquesta flexibilitat els requisits de forma del recurs són mínims i per això han d'ésser observats pels recurrents si no volen arriscar-se a una resolució d'inadmissió. Inicialment, quan es va implantar aquest recurs per primera vegada l'any 1990 en la legislació processal andorrana, aquest Tribunal ha estat molt condescendent amb les omissions i deficiències en el compliment dels requisits formals establerts, i no només en homenatge al principi "pro actione" i per facilitar l'efectivitat de la tutela judicial en contra de tot formalisme exagerat, sinó també per facilitar el coneixement del nou recurs. Però el temps que ja ha passat fa que aquelles raons siguin cada cop més atenedibles i el Tribunal ha de recordar un cop més la necessitat que en la interposició dels recursos de suplicació s'observin puntualment els requisits mínimament exigits en la legislació vigent. El recurs del senyor D. no

expressa els motius de suplicació pels quals desitja conduir la seva impugnació de la sentència. En el seu lloc al·lega "fets i consideracions", com si es tractés d'un escrit ordinari. No obstant, com la lectura de l'escrit permet interpretar quins són els vicis o errors que atribueix a la sentència el Tribunal, en una nova condescendència, va admetre el recurs no obstant les evidents mancances de les exigències formals que (segons jurisprudència de diversos països) poden convertir-se en el moment de la decisió en causes de desestimació.

2. CONSIDERANT: respecte al fons de les impugnacions i de conformitat amb el que ha informat el Ministeri Fiscal, els dos recursos han de ser desestimats. a) el recurs del senyor D., més enllà dels defectes assenyalats, en realitat planteja en el procés penal la quantificació d'uns danys que afirma que van ésser causats al seu local pel processat, però sense demostrar la concurrència dels requisits que han de concorre perquè la causació d'uns danys, per importants que puguin ésser, es converteixin en un il·lícit penal de manera que pugui reaccionar-se davant d'ells mitjançant sancions penals. D'acord amb el principi d'intervenció mínima del Dret penal, és correcta la resolució de la sentència, de considerar tal qüestió com un assumpte civil que les parts han de ventilar en el judici civil que correspongui, realitzant a l'efecte l'expressa reserva d'accions que puguin assistir al recurrent atès que el llogater o ocupant de la cosa cedida ha de comportar-se "civiliter" i tornar-la sense deteriores que no es corresponguin amb el seu correcte ús. b) Amb referència al recurs del senyor P., més enllà de la contradicció assenyalada pel Ministeri Fiscal entre els motius d'impugnació, el dret fonamental a la presumpció d'innocència no apareix vulnerat perquè el Tribunal va tenir a la seva disposició proves documentals diverses, (sobre tot fotografies, reconegudes en el judici), confessió i testificals, en les quals va poder fonamentar vàlidament la seva convicció provatòria "en consciència" o, si es prefereix dir, amb objectivitat. I és correcte també que el Tribunal, de tots els danys atribuïts pel perjudicat al processat i il·lustrats a les fotografies que consten, hagi seleccionat exclusivament aquells que racionalment per les proves practicades en el judici, pot atribuir directament a l'actuació intencionada del processat, raó que va portar el Tribunal a establir únicament la condemna per delictes menors de danys. Per aquestes raons la sentència ha d'ésser confirmada íntegrament

3. CONSIDERANT: que en no donar-se lloc a cap dels recursos i ateses les circumstàncies concurrents no procedeix fer condemna en costes a cap dels recurrents

4. CONSIDERANT: que en data 14 de març del present any els Excms. Srs. Coprínceps d'Andorra han atorgat un indult

de fins a 6 mesos de presó, la disposició del qual ha estat promulgada mitjançant la seva publicació al BOPA del dia 13 de març d'aquest any, disposa al seu article 3 que quan es tracti de fets delictius no jutjats definitivament el procediment continuarà fins que recaigui sentència ferma i, en aquest moment, el Tribunal que la dicti aplicarà els beneficis de l'indult. Per això procedeix acordar-ho en favor del processat recurrent Pere P.S., que és beneficiari de l'indult de 6 mesos de presó, sobre la pena de tres mesos de presó condicional imposada per la sentència.

Vistes la Constitució, el Codi penal, el Codi de procediment penal, la jurisprudència d'aplicació, així com els usos i costums i d'altres fonts del Dret del Principat d'Andorra.

D E C I D I M

1. Desestimar els recursos de suplicació interposats en la causa i rotlle de referència pel perjudicat Esteve D. i -M., i pel processat Pere P.S..

2. No condemnar en costes a cap dels recurrents.

3. Confirmar íntegrament la sentència recorreguda dictada pel M.I. Tribunal de Corts en data 5 d'abril de 1994, així com la reserva de les accions civils que puguin correspondre al perjudicat per derivació dels fets.

4. Acordar el benefici de l'indult de sis mesos de presó a la pena de privació de llibertat imposada per la sentència.

5. Que es notifiqui aquesta sentència i que es torni la causa amb certificació d'aquesta resolució al Tribunal de la seva procedència per la seva execució.

Així, per aquesta nostra sentència, definitivament jutjant, ho manem i firmem.